

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 911/2015
03.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиље В.К. из Н.С., чији је пуномоћник П.Б., адвокат из Н.С., против туженог И., ДОО, чији је пуномоћник П.У., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1913/14 од 22.12.2014. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1913/14 од 22.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1734/2013 од 17.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила поништај решења о отказу уговора о раду број 3061 од 12.07.2013. године као незаконитог, као и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад не место продавац касир или на друго радно место које одговара стручној спреми и радној способности тужиље, те да јој накнади трошкове парничног поступка; ставом другим изреке, обавезана је тужилца да тужиоцу на име трошкова поступка плати 52.500,00 динара са законском затезном каматом од 17.03.2014. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1913/14 од 22.12.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1734/2013 од 17.03.2014. године потврђена; ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се не указује конкретно која је то битна повреда одредаба парничног поступка учињена пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 15.02.2010. године, када јој је радни однос престао решењем туженог од 12.07.2013. године о отказу уговора о раду. Тужиља је обављала послове продавац касир, на основу анекса уговора о раду од 15.02.2011. године. Од маја месеца 2013. године, сви запослени у малопродајном објекту у којем је тужиља радила, били су упознати да је забрањено изношење робе из асортимана малопродајног објекта уколико роба није плаћена. Тужиља је 28.06.2013. године, купила одређене артикле, међутим, по завршетку посла приликом изласка из објекта туженог, заменик пословође је код тужене пронашао један артикал који није платила. Тужени је тужиљи 04.07.2013. године, доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду којим је тужиља упозорена да су се стекли услови за отказ из члана 179. тачка 2. Закона о раду, члана 103. тачка 2. у вези члана 107. тачка 1. Колективног уговора код послодавца, обзиром да је тужиља учинила повреду радних обавеза на тај начин што је 28.06.2013. године покушала да из малопродајног објекта изнесе артикал који није платила, а који је пронађен приликом прегледа личних ствари запослених.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је решење о отказу уговора о раду законито, те да тужиља нема право да се врати на рад код послодавца.

Чланом 179. тачка 2. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, а иста одредба прописана је одредбом члана 23. став 1. тачка 1. Анекса уговора о раду који је тужиља закључила 01.04.2011. године са туженим за обављање послова на радном месту продавац – касир.

По оцени Врховног касационог суда, тужиља је била упозната да је забрањено да запослени износе робу из асортимана малопродајног објекта у којем је радила, па је и поред тог сазнања 28.06.2013. године код тужиље пронађен артикал који није платила. То значи да је тужиља својом кривицом извршила повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду, јер покушај изношења артикала из објекта туженог који није плаћен представља несавесно извршавање радних дужности и обавеза. Послодавац има право да забрани овакво понашање

запослених, обзиром на делатност којом се бави и због којих може да настане штета, а о таквом понашању је упозорио запсолене. У конкретном случају није од значаја вредност робе коју је тужила покушала да изнесе из објекта, већ радња која представља биће повреде радне обавезе и која је противправна. Због извршене повреде радне обавезе тужилји је законито престао радни однос. Пре отказа уговора о раду тужени је тужилји доставио упозорење на постојање разлога за отказ у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Обзиром да је тужилји законито престао радни однос, нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду за враћање тужилје на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Приликом одлучивања суд је ценио и остале наводе ревизије, који се односе на оправдање поступка тужилје и вредност артикла који је тужила покушала да изнесе из објекта послодавца, али их није посебно образлагао, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**